

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 870

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 20 noiembrie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
284.	— Lege privind contribuția României la finanțarea fondului Poverty Reduction and Growth Trust.....	2	
858.	— Decret pentru promulgarea Legii privind contribuția României la finanțarea fondului Poverty Reduction and Growth Trust	2	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 667 din 15 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 427 alin. (1) din Codul de procedură penală, raportate la cele ale art. 426 lit. a) din același cod și ale art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală		3-7	
Decizia nr. 668 din 15 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale		7-9	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
943.	— Hotărâre privind modificarea anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.016/2010 pentru stabilirea Sistemului de informare și monitorizare a traficului navelor maritime care intră/ies în/din apele naționale navigabile ale României		9-10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
1.408.	— Ordin al ministrului sănătății privind înființarea unităților de accidente vasculare cerebrale acute		11-12
3.832.	— Ordin al ministrului finanțelor publice privind modificarea și completarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.870/2004 pentru aprobarea Instrucțiunilor de completare a numărului de evidență a plății		13-14
			15-16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind contribuția României la finanțarea fondului
Poverty Reduction and Growth Trust**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se aprobă participarea României la fondul Poverty Reduction and Growth Trust (PRGT), administrat de Fondul Monetar Internațional, cu o contribuție în sumă de 7.571.246 DST, reprezentând cota-parte ce îi revine în cadrul celei de-a doua runde de distribuire a profitului suplimentar obținut în urma operațiunilor de vânzare de aur ale Fondului Monetar Internațional, efectuate în perioada septembrie 2009 — decembrie 2010.

Art. 2. — Se autorizează transferul sumei de 7.571.246 DST din contul intermediar administrat de Fondul Monetar Internațional, în care suma respectivă a fost temporar depozitată, în contul general de subvenții al PRGT, denumit *General Subsidy Account of the PRGT*.

Art. 3. — Banca Națională a României va duce la îndeplinire prevederile prezentei legi.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 19 noiembrie 2015.
Nr. 284.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET**pentru promulgarea Legii privind contribuția României
la finanțarea fondului Poverty Reduction and Growth Trust**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind contribuția României la finanțarea fondului Poverty Reduction and Growth Trust și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 18 noiembrie 2015.
Nr. 858.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 667**

din 15 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 427 alin. (1) din Codul de procedură penală, raportate la cele ale art. 426 lit. a) din același cod și ale art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Maya Teodoroiu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Mihail Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. a), art. 427 alin. (1) și art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea „AEI Investment Industry” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.483/2/2014 (3.708/2014) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 417 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa autoarei excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, în acest dosar, autoarea excepției de neconstituționalitate a depus note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. a) și art. 427 alin. (1) din Codul de procedură penală și arată că renunță la susținerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 431 alin. (1) din același cod.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală, ca urmare a pronunțării de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 542 din 14 iulie 2015, și de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 426 lit. a), art. 427 alin. (1) din Codul de procedură penală. Cu privire la acestea din urmă, se arată că, potrivit art. 129 din Constituție, părțile interesate și procurorul sunt titulari ai căilor de atac, or, de vreme ce chiar textul constituțional anterior arătat se referă la părți, Curtea Constituțională nu are cum să treacă peste norma constituțională citată și să constate că și alte persoane pot exercita căile de atac decât în situația în care constată că aceasta încalcă dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, adică în condițiile art. 20 alin. (2) din Constituție. Se susține că îi este asigurat contestatoarei dreptul la un proces echitabil cu privire la latura civilă a procesului penal, drept garantat prin prevederile art. 366 alin. (3) din Codul de procedură penală, în acord cu dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenție. Se arată, de asemenea, că există o jurisprudență constantă a Uniunii Europene care arată că cererile de redeschidere a unei proceduri nu intră sub incidența art. 6 din Convenție, fie pentru că drepturile civile sunt deja stabilite, fie pentru că nu mai există o acuzație în materie penală, în această etapă a procesului

penal. Se face trimitere, totodată, la Decizia Curții Constituționale nr. 623 din 8 octombrie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia penală nr. 285/A din 19 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 6.483/2/2014 (3.708/2014), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 426 lit. a), art. 427 alin. (1) și art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Societatea „AEI Investment Industry” — S.R.L. din București, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare formulată de autoarea excepției împotriva unei decizii penale, pronunțate în apel, prin care a fost dispusă măsura extinderii sechestrului asigurător asupra unor bunuri din proprietatea acesteia.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 427 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin raportare la cele ale art. 426 lit. a) din același cod, se arată că acestea încalcă normele constituționale invocate, prin faptul că recunosc dreptul de a promova calea de atac a contestației în anulare împotriva hotărârilor penale definitive, atunci când judecata în apel a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, partea a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, doar părților, persoanei vătămate și procurorului, excluzând de la acest drept ceilalți subiecți procesuali, definiți la art. 34 din Codul de procedură penală, printre care se numără și persoanele împotriva cărora pot fi luate măsuri de siguranță și măsuri asigurătorii, persoane care nu sunt părți în procesul penal, în sensul dispozițiilor art. 32 din Codul de procedură penală. Se susține că, în acest fel, acestor persoane le este încălcat dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și dreptul la folosirea căilor de atac, fiind, totodată, discriminate în raport cu cele enumerate în cuprinsul art. 426 alin. (1) din Codul de procedură penală, cărora le este recunoscut dreptul anterior referit. Se arată că, în acest fel, textele criticate contravin și prevederilor art. 53 alin. (1) din Constituție, precum și dispozițiilor art. 6 și art. 13 din Convenție.

7. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală, se susține că judecarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire în camera de consiliu, fără citarea părților, încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al acestora, discriminându-le, totodată, față de procuror, a cărui prezență în cadrul procedurii analizate este prevăzută de lege.

8. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă din perspectiva criticii referitoare la prevederile art. 427 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin raportare la cele ale art. 426 lit. a) din același cod, și neîntemeiată sub aspectul criticii privind neconstituționalitatea dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală. Referitor la cea dintâi critică de

neconstituționalitate, se susține că autoarea solicită, în realitate, modificarea și completarea Codului de procedură penală, în sensul acordării dreptului de a formula contestație în anulare, în situația reglementată la art. 427 lit. a) din Codul de procedură penală, și altor persoane decât cele enumerate la art. 426 alin. (1) din Codul de procedură penală. Se subliniază faptul că operațiunile legislative la care autoarea excepției face referire nu sunt de competența instanței de contencios constituțional, reprezentând atribuția exclusivă a legiuitorului, conform art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală.

9. Cu privire la dispozițiile art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală, se susține că „fără citarea părților” nu înseamnă „fără participarea părților”, acestea având posibilitatea de a se prezenta în fața instanței la termenul stabilit pentru punerea în discuție a admisibilității în principiu a contestației în anulare, pentru a-și susține punctele de vedere și pentru a-și apăra interesele. Se arată că acesta este motivul pentru care nu se poate susține nici faptul că acestea sunt discriminate în raport cu procurorul, a cărui prezență este obligatorie la soluționarea cauzei. Se mai arată că textul criticat reglementează o procedură ce are ca obiect admisibilitatea în principiu a contestației în anulare, și nu soluționarea pe fond a acesteia, motiv pentru care desfășurarea ei fără citarea părților nu contravine normelor constituționale și celor europene invocate în susținerea excepției.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, conform încheierii de sesizare, dispozițiile art. 426 lit. a), art. 427 alin. (1) și art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține însă că autoarea critică, în realitate, prevederile art. 427 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin raportare la cele ale art. 426 lit. a) din același cod, și dispozițiile art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală. Textele criticate au următorul cuprins:

— Art. 427 alin. (1): „*Contestația în anulare poate fi făcută de oricare dintre părți, de persoana vătămată sau de către procuror.*”;

— Art. 431 alin. (1): „*Instanța examinează admisibilitatea în principiu, în camera de consiliu, fără citarea părților.*”

14. Dispozițiile art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală au următorul cuprins: „*Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri: a) când judecata în apel a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate; [...]*”.

15. Se susține că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (2) privind la dreptul la apărare, art. 53 alin. (1) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al

unor libertăți și art. 129 cu privire la folosirea căilor de atac, precum și dispozițiilor art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la critica de neconstituționalitate care vizează prevederile art. 427 alin. (1) raportate la cele ale art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală, prin Decizia nr. 515 din 7 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 11 august 2015, paragraful 13, Curtea a reținut că **contestația în anulare este o cale de atac cu o natură juridică mixtă, de cale extraordinară de atac, atât de anulare, având în vedere scopul urmărit, cât și de retractare, fiind de competența instanței a cărei hotărâre se vrea a fi anulată.** Fiind o cale extraordinară de atac, contestația în anulare poate fi exercitată numai împotriva hotărârilor penale definitive. În acest sens, având în vedere caracterul extraordinar al căii de atac reglementate, textul criticat prevede că împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare când judecata în apel a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate.

17. Prin aceeași decizie, paragrafele 14—17, Curtea a reținut că, în scopul asigurării celerității procesului penal, prin noul Cod de procedură penală, legiuitorul a sporit garanțiile procesuale asigurate în faza urmăririi penale și a judecării în primă instanță și a prevăzut o singură cale ordinară de atac, respectiv apelul. În acest fel, Codul de procedură penală în vigoare a redus durata soluționării cauzelor penale, dând totodată eficiență principiului dublului grad de jurisdicție în materie penală, prevăzut la art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Conform art. 408 alin. (1) din Codul de procedură penală, ce reglementează hotărârile supuse apelului, sentințele pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede altfel. Potrivit art. 417 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces. Conform alin. (2) al aceluiași articol, instanța de apel este obligată ca, în limitele anterior arătate, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept. Potrivit art. 412 alin. (4) din Codul de procedură penală, apelul se motivează în scris, arătându-se motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază. Aceste motive sunt însă aplicabile prin prisma prevederilor art. 409 alin. (1) din Codul de procedură penală, conform cărora pot face apel: procurorul, referitor la latura penală și latura civilă; inculpatul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă; partea civilă, în ceea ce privește latura penală și latura civilă, și partea responsabilă civilmente, în ceea ce privește latura civilă, iar referitor la latura penală, în măsura în care soluția din această latură a influențat soluția în latura civilă; persoana vătămată, în ceea ce privește latura penală; martorul, expertul, interpretul și avocatul, în ceea ce privește cheltuielile judiciare, indemnizațiile cuvenite acestora și amenziile judiciare aplicate; sau orice persoană fizică ori juridică ale cărei drepturi legitime au fost vătămate nemijlocit printr-o măsură sau printr-un act al instanței, în ceea ce privește dispozițiile care au provocat o asemenea vătămare.

18. Din interpretarea coroborată a textelor legale anterior referite, Curtea a reținut că hotărârile judecătorești pronunțate în primă instanță, cu excepția celor expres exceptate prin lege, sunt supuse căii de atac a apelului care este integral devolutiv, cale de atac ce poate fi invocată pentru orice motive de fapt și de drept. Prin urmare, faptul pronunțării unei hotărâri penale în primă instanță, când judecata a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, a fost în imposibilitate de

a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, poate fi invocat ca motiv de apel, instanța de apel fiind obligată să analizeze incidentul procedural anterior arătat. În acest fel, dreptul de acces liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al participanților la procesele penale desfășurate conform acestor proceduri sunt asigurate.

19. De asemenea, Curtea a reținut că prevederile art. 50 alin. (4), art. 74 alin. (6), art. 535 și art. 597 alin. (7) din Codul de procedură penală, precum și dispozițiile art. 108 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 31 mai 2011, reglementează categorii de sentințe penale ce nu sunt supuse apelului, respectiv sentințele de declinare a competenței, sentințele prin care se soluționează cererile de strămutare, sentințele pronunțate în materia executării hotărârilor penale, sentințele privind reabilitarea și cele prin care instanțele iau act de consimțământul persoanei solicitate la predare în procedura de executare a mandatului european de arestare. Autoarea prezentei excepții de neconstituționalitate nu se află în niciuna dintre aceste situații.

20. Totodată, prin Decizia nr. 623 din 8 octombrie 2015, republicată* în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, Curtea Constituțională a constatat că, în privința modului de ducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de instanță, partea interesată are dreptul de a formula contestație, în temeiul art. 250 alin. (6) din Codul de procedură penală. Totodată, Curtea a reținut că, în măsura în care sechestrul ar fi fost instituit în fond de către instanță, iar nu în calea ordinară de atac, atunci persoana asupra bunurilor căreia a fost instituit sechestrul asigurător ar fi putut declara apel, în temeiul art. 408 alin. (2) coroborat cu art. 409 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, în vederea reparării pagubei (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 207 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 3 iunie 2015, și Decizia nr. 497 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 3 august 2015).

21. În continuare, Curtea a reținut că, potrivit normelor procesual penale criticate, contestația în anulare poate fi făcută de oricare dintre părți, de persoana vătămată sau de către procuror, autorul excepției neavând, în procesul penal, niciuna dintre calitățile procesuale enumerate anterior. S-a arătat că art. 32 din Codul de procedură penală stabilește că părțile din procesul penal sunt inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente, persoana vătămată și suspectul făcând parte din categoria subiecților procesuali principali, cărora alin. (2) al art. 33 din Codul de procedură penală le recunoaște aceleași drepturi și obligații ca și părților, cu excepția celor pe care legea le acordă numai acestora din urmă. Potrivit art. 34 din același cod, sunt subiecți procesuali și orice alte persoane având anumite drepturi, obligații sau atribuții în procedurile judiciare penale.

22. Atât în speța dedusă judecării, cât și în prezenta cauză, măsura asigurătorie a sechestrului a fost dispusă de către instanța de apel și cu privire la bunurile aflate în proprietatea, respectiv posesia contestatorului, autor al excepției, acesta fiind un alt subiect procesual, în sensul normelor procesual penale ale art. 34, căruia legea însă nu-i conferă dreptul de a promova calea extraordinară de atac a contestației în anulare.

23. Tot prin Decizia nr. 623 din 8 octombrie 2015, cât privește contestația în anulare, Curtea a reținut că aceasta poate fi formulată împotriva hotărârilor penale definitive numai în cazurile strict reglementate de normele procesual penale ale art. 426 și în termenul prevăzut de art. 428 din Codul de procedură penală, la instanța care a pronunțat hotărârea a cărei anulare se cere, respectiv la instanța la care a rămas definitivă ultima hotărâre. Contestația în anulare este o cale de atac

extraordinară, de retractare, având drept scop îndreptarea unor vicii de ordin procedural ce atrag nulitatea. Această cale extraordinară de atac vizează hotărâri judecătorești definitive și se promovează în condiții procedurale mult mai stricte decât căile ordinare de atac (cât privește titularii, termenul de introducere, cazurile de contestație în anulare, motivele aduse în sprijinul acestora, dovezile în susținerea lor), tocmai în considerarea caracterului aparte indus de legiuitor pentru această instituție juridică, datorat aspectului că, prin aceasta, se tinde la înlăturarea autorității de lucru judecat pentru o hotărâre penală definitivă și care își produce efecte.

24. În ceea ce privește principiul respectării autorității de lucru judecat, Curtea a reținut că acesta este de o importanță fundamentală atât în ordinea juridică națională, cât și la nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de acces la justiție și dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe fiind necesar a fi interpretat în lumina preambulului la Convenție, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării (Hotărârea din 28 octombrie 1999, pronunțată în Cauza *Brumărescu împotriva României*, paragraful 61). Conform acestui principiu, niciuna dintre părți nu este abilitată să solicite reexaminarea unei hotărâri definitive și executorii cu unicul scop de a obține o reanalizare a cauzei și o nouă hotărâre în privința sa. Instanțele superioare nu trebuie să își folosească dreptul de reformare decât pentru a corecta erorile de fapt sau de drept și erorile judiciare, și nu pentru a proceda la o nouă analiză. Totodată, acestui principiu nu i se poate aduce derogare decât dacă o impun motive substanțiale și imperioase (Hotărârea din 7 iulie 2009, pronunțată în Cauza *Stanca Popescu împotriva României*, paragraful 99, și Hotărârea din 24 iulie 2003, pronunțată în Cauza *Ryabykh împotriva Rusiei*, paragraful 52).

25. Având în vedere cele arătate, Curtea a constatat că intenția legiuitorului a fost aceea de a nu permite reformarea, pe calea contestației în anulare, a unor hotărâri care sunt în puterea lucrului judecat decât în situațiile excepționale în care se remarcă erori de procedură care nu au putut fi înlăturate pe calea apelului și doar în condițiile reglementate expres în art. 426—432 din Codul de procedură penală.

26. În această împrejurare, Curtea a reținut că, potrivit prevederilor art. 129 din Constituție, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Această normă constituțională cuprinde două teze: prima teză consacră dreptul subiectiv al oricărei părți a unui proces, indiferent de obiectul procesului, precum și dreptul Ministerului Public de a exercita căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești considerate ca fiind nelegale sau neîntemeiate; cea de-a doua teză prevede că exercitarea căilor de atac se poate realiza în condițiile legii. Prima teză exprimă, în alți termeni, dreptul fundamental înscris în art. 21 din Constituție privind liberul acces la justiție, conținând așadar o reglementare substanțială. Cea de-a doua teză se referă la reguli de procedură, care nu pot însă aduce atingere substanței dreptului conferit prin cea dintâi teză. Așa fiind, în privința condițiilor de exercitare a căilor de atac, legiuitorul poate să reglementeze categoria persoanelor care pot exercita căile de atac, termenele de declarare a acestora, forma în care trebuie făcută declarația, conținutul său, instanța la care se depune, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate și altele de același gen, astfel cum prevede art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

* Decizia nr. 623 din 8 octombrie 2015 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858 din 18 noiembrie 2015.

27. În aceste condiții, având în vedere caracterul contestației în anulare de cale de atac extraordinară ce poate fi exercitată în condiții procedurale stricte și ținând cont că legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, poate stabili, prin lege, procedura de judecată și modalitatea de exercitare a căilor de atac, cu condiția respectării drepturilor și libertăților fundamentale, precum și a celorlalte principii consacrate prin Legea fundamentală, Curtea Constituțională este competentă a cenzura norma legală numai în măsura în care se aduce atingere acestora din urmă, excepția de neconstituționalitate urmând a fi respinsă ca neîntemeiată.

28. Curtea a reținut că legiuitorul poate exclude folosirea unor căi de atac sau poate limita utilizarea anumitor instrumente procesuale aflate la îndemâna părților, fără ca prin aceasta să se încalce litera sau spiritul Legii fundamentale.

29. Art. 21 alin. (3) din Constituție garantează dreptul părților de acces liber la justiție, precum și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, constituind valorificarea explicită a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dreptul de acces liber la justiție presupune dreptul oricărei persoane de a se adresa instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor și a intereselor sale legitime.

30. Dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3), coroborate cu cele ale art. 129, nu presupun însă accesul la toate căile de atac și la toate categoriile de instanțe, indiferent de obiectul cauzei ce se cere a fi soluționată. Dreptul la un proces echitabil, invocat în susținerea excepției, reprezintă un standard constituțional a cărui îndeplinire este apreciată în funcție de ansamblul procesului și ținând cont de specificul normelor procedurale aplicabile. Totodată, dreptul la un proces echitabil presupune asigurarea unor principii fundamentale precum contradictorialitatea și egalitatea armelor, care presupun ca fiecare dintre părți să dispună de posibilități suficiente, echivalente și adecvate de a-și susține apărările, fără ca vreuna dintre ele să fie defavorizată în raport cu cealaltă.

31. La rândul său, art. 6 din Convenție, referitor la dreptul la un proces echitabil, obligă statele membre la asigurarea prin legislația națională a unor garanții procesuale precum egalitatea armelor, contradictorialitatea, motivarea hotărârilor pronunțate, publicitatea procesului, soluționarea acestuia într-un termen rezonabil, prezumția de nevinovăție și asigurarea dreptului la apărare.

32. În completare, art. 13 din Convenție prevede dreptul la un recurs efectiv, drept cu caracter subsidiar, ce presupune epuizarea tuturor căilor interne de atac, conform art. 35 paragraful 1 din Convenție.

33. Dreptul la apărare, reglementat la art. 24 din Constituție, conferă oricărei părți implicate într-un proces, potrivit intereselor sale și indiferent de natura procesului, posibilitatea de a utiliza toate mijloacele prevăzute de lege pentru a invoca în apărarea sa fapte sau împrejurări. Acest drept presupune participarea la ședințele de judecată, folosirea mijloacelor de probă, invocarea excepțiilor prevăzute de legea procesual penală, exercitarea oricăror altor drepturi procesual penale și posibilitatea de a beneficia de serviciile unui apărător.

34. Având în vedere aceste argumente, Curtea reține că prevederile art. 427 alin. (1) raportate la cele ale art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3), art. 24 alin. (2) și art. 129 din Constituție, și nici prevederilor art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenție.

35. Cele stabilite de către Curtea Constituțională prin Decizia nr. 623 din 8 octombrie 2015 sunt aplicabile și în prezenta cauză.

36. Curtea constată, de asemenea, că autoarea excepției de neconstituționalitate invocă lipsa citării legale în situația în care aceasta nu are calitate de parte în cauza penală dedusă judecătii, ci de proprietară a unor bunuri asupra cărora a fost extinsă măsura sechestrului asigurător. Or, contestarea măsurii sechestrului asigurător reprezintă o cale de atac diferită de cea a apelului, care presupune reguli procedurale specifice, iar imposibilitatea formulării unei cereri de contestație în anulare pentru motivul anterior arătat este un aspect ce ține de politica penală a statului. În acest context, Curtea reține că autoarea excepției se află într-o situație juridică diferită de cea a părților și a celorlalți participanți în procesul penal enumerați la art. 427 alin. (1) din Codul de procedură penală, aspect care justifică tratamentul juridic diferențiat instituit de legiuitor în privința posibilității de a formula cerere de contestație în anulare, fără ca, prin aceasta, textul criticat să contravină dispozițiilor art. 16 din Constituție.

37. Curtea constată, în acest sens, că textul criticat reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în marja de apreciere prevăzută la art. 61 alin. (1) din Constituție. De asemenea, Curtea reține că prevederile art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală reprezintă o aplicație în domeniul legii procesual penale a dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2), conform cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, coroborate cu cele ale art. 129, care, așa cum am arătat mai sus, fac referire la „*condițiile legii*” în reglementarea constituțională a căilor de atac.

38. Totodată, Curtea constată că reglementarea de către legiuitor, alături de cele două căi ordinare de atac (judecata în primă instanță și apelul) a căilor extraordinare de atac echivalează cu asigurarea unor garanții procesuale suplimentare în scopul aflării adevărului, principiu al aplicării legii procesual penale prevăzut la art. 5 din Codul de procedură penală.

39. Prin Decizia nr. 542 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 21 septembrie 2015, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează de către instanță „*fără citarea părților*” este neconstituțională.

40. Potrivit prevederilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Întrucât actul de sesizare a Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate a fost pronunțat pe data de 19 februarie 2015, iar constatarea neconstituționalității textului criticat a intervenit prin Decizia nr. 542 din 14 iulie 2015, după data încheierii de sesizare anterior referită, urmează ca excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală să fie respinsă ca devenită inadmisibilă în privința soluției legislative potrivit căreia admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează de către instanță „*fără citarea părților*” (a se vedea Decizia nr. 531 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 12 februarie 2014).

41. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea „AEI Investment Industry” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.483/2/2014 (3.708/2014) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 427 alin. (1) raportate la cele ale art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală, în privința soluției legislative potrivit căreia admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează de către instanță „fără citarea părților”, excepție ridicată de Societatea „AEI Investment Industry” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.483/2/2014 (3.708/2014) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2015.

PREȘEDINTE

DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 668

din 15 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Mihail Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul nr. 4.367/1/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 422 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, întrucât textul criticat încalcă dispozițiile art. 6 raportat la art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 21 alin. (3) din Constituție referitor la dreptul la un proces echitabil. Se observă că există o jurisprudență a Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 589 din 21 octombrie 2014,

nr. 154 din 17 martie 2015 și nr. 423 din 9 iunie 2015, conform căreia dispozițiile art. 105 din Legea nr. 255/2013 sunt constituționale, însă prin deciziile anterioare enumerate constituționalitatea textului criticat nu a fost analizată prin raportare la normele europene și la norma constituțională mai sus invocate. Se face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prin care s-a statuat că art. 13 din Convenție garantează un remediu efectiv, în fața unei autorități naționale, pentru o pretinsă nerespectare a art. 6 din Convenție. Se susține că scopul procedurii prevăzute la art. 488¹—488⁶ din Codul de procedură penală este acela de a acorda un remediu părților al căror drept de a fi judecate într-un termen rezonabil este încălcat, remediu ce poate fi creat și pe cale jurisprudențială, printr-o jurisprudență bine stabilită. Se face referire la Hotărârea din 26 noiembrie 2013 a Curții Europene a Drepturilor Omului, pronunțată în Cauza *Vlad și alții împotriva României*, prin care a constatat că în dreptul național nu există remedii suficiente la care părțile litigiilor civile să poată apela în cazul duratei prea mari a procedurilor, întrucât chiar și dreptul de a formula o plângere având un astfel de obiect este asigurat doar părților din procesele începute după intrarea în vigoare a actualului Cod de procedură civilă. Se arată că situația este similară în prezenta cauză, având drept de a formula plângere privind durata rezonabilă a procesului penal doar părțile din procesele penale începute după intrarea în vigoare a actualului Cod de procedură penală. Or, art. 6 din Convenție prevede că orice persoană are dreptul să fie judecată de către o instanță independentă într-un termen rezonabil, condiții în care acordarea acestui drept doar unei anumite categorii de persoane, restrângere ce are drept criteriu data începerii proceselor penale, nu este justificată. Se conchide că, pentru aceste motive, dispozițiile art. 105 din Legea

nr. 255/2013 încalcă prevederile art. 6 raportat la cele ale art. 13 din Convenție. Se menționează că, în Hotărârea pronunțată în Cauza *Vlad și alții împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat, la paragraful 162, că autoritățile naționale sunt obligate nu numai să plătească despăgubirile stabilite, ci și să ia măsuri pentru respectarea art. 6 din Convenție, dar că măsurile luate de către autoritățile naționale sunt ineficiente. Se observă că art. 46 din Convenție face parte din dreptul intern și se solicită admiterea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 8 din 9 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 4.367/1/2014, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale**, excepție ridicată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații privind durata procesului penal, formulată cu privire la o cauză penală începută înaintea datei intrării în vigoare a actualului Cod de procedură penală.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că, prin faptul că prevăd aplicarea art. 488¹—488⁶ din Codul de procedură penală doar cauzelor înregistrate după dată intrării în vigoare a actualului Cod de procedură penală, dispozițiile art. 105 din Legea nr. 255/2013 încalcă dreptul la un proces echitabil, contravenind art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție și art. 6 și 13 din Convenție. Se arată că art. 488¹—488⁶ din Codul de procedură penală reglementează un remediu procesual care ar trebui să fie aplicat și cauzelor înregistrate înaintea datei anterior menționate, în scopul îndeplinirii exigențelor normelor europene invocate în susținerea excepției.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Se arată că aplicarea dispozițiilor referitoare la contestația privind durata procesului penal doar cauzelor începute după data de 1 februarie 2014 nu permite părților proceselor penale începute anterior acestei date și în cadrul cărora s-a depășit o perioadă rezonabilă de soluționare a cauzelor să beneficieze de un remediu legal efectiv pentru această situație procesuală. Se susține că, pentru acest motiv, textul criticat contravine prevederilor art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenție. Se mai arată că dispozițiile art. 105 din Legea nr. 255/2013 creează discriminare între persoanele ale căror procese penale au început înaintea datei intrării în vigoare a actualului Cod de procedură penală și cele ale căror procese penale au început după această dată, în situația în care durata procedurii depășește un termen rezonabil. Se face trimitere la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 28 noiembrie 2013 pronunțată în Cauza *Vlad și alții împotriva României*.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, care au următorul cuprins: „*Dispozițiile art. 488¹—488⁶ din Legea nr. 135/2010, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, referitoare la contestația privind durata rezonabilă a procesului penal, se aplică numai proceselor penale începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 135/2010.*”

11. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) cu privire la accesul liber la justiție și la dreptul la un proces echitabil și dispozițiilor art. 6 și 13 din Convenție referitoare la dreptul la un proces echitabil și la dreptul la un recurs efectiv.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 589 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 16 ianuarie 2015, Decizia nr. 154 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 21 aprilie 2015, și Decizia nr. 423 din 9 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 din 20 iulie 2015, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare.

13. Prin Decizia nr. 423 din 9 iunie 2015, paragraful 36, și Decizia nr. 154 din 17 martie 2015, paragrafele 22—23, Curtea a reținut că dispozițiile contestate nu afectează dreptul la un proces echitabil. În acest sens, Curtea a constatat că principiul liberului acces la justiție are ca semnificație faptul că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit nicio categorie sau grup social. Cu toate acestea, el poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, deoarece competența și procedura sunt stabilite de lege. Este îndeobște admis că procesul penal se desfășoară sub autoritatea ordinii normative de drept care capătă caracter efectiv prin constrângere și conformare, sens în care, dimpotrivă, tocmai în realizarea dreptului la un proces echitabil, situația nou-reglementată dacă s-ar aplica retroactiv, adică proceselor începute sub imperiul legii vechi, ar duce la afectarea previzibilității legii ce guvernează procesul. Mai mult, împrejurarea că procesele începute sub imperiul legii vechi nu sunt susceptibile de cenzura ce poate fi exercitată pe calea contestației privind durata rezonabilă a procesului nu echivalează cu afectarea principiului constituțional consacrat de art. 21, deoarece, în acord cu art. 8 referitor la caracterul echitabil și termenul rezonabil al procesului penal din Codul de procedură penală, „*Organele judiciare au obligația de a desfășura urmărirea penală și judecata cu respectarea garanțiilor procesuale și a drepturilor părților și ale subiecților procesuali, astfel încât [...] orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit legii, într-un termen rezonabil.*” Prin urmare, indiferent de regimul juridic sub autoritatea căruia au fost începute procesele, organele judiciare, în deplin acord cu principiul legalității procesului penal consacrat de art. 2 din Codul de procedură penală, sunt obligate să respecte un termen rezonabil de soluționare a cauzelor.

14. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor anterior invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

15. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul nr. 4.367/1/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2015.

PREȘEDINTE
DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 669
din 15 octombrie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor
art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală**

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Mihail Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 8.300/303/2014* al Judecătorei Sectorului 6 București — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 454 D/2015.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, prezent personal. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală a devenit inadmisibilă, prin pronunțarea de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 506 din 30 iunie 2015, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate invocată în prezenta cauză și a fost constatată neconstituționalitatea soluției legislative potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „fără citarea părților”. De asemenea, autorul excepției solicită să fie consemnat faptul că este nemulțumit de modul de soluționare a excepției de neconstituționalitate a textului criticat, în sensul că aceasta a fost admisă într-un dosar căruia i-a fost fixat termenul de judecată ulterior celui din alt dosar în care el a invocat această excepție de neconstituționalitate, iar, ca urmare a pronunțării asupra celui dintâi, excepția de neconstituționalitate ridicată în cel din urmă a fost respinsă ca devenită inadmisibilă.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, ca urmare a pronunțării de către Curtea

Constituțională a Deciziei nr. 506 din 30 iunie 2015, prin care instanța de contencios constituțional a constatat că soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „fără citarea părților”, din cuprinsul prevederilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, este neconstituțională. Se susține, totodată, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată cu privire la critica referitoare la soluționarea cauzei în camera de consiliu, întrucât, fiind vorba de o cale extraordinară de atac, în privința acesteia nu sunt aplicabile garanțiile prevăzute la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Referitor la nemulțumirea autorului excepției cu privire la modalitatea soluționării de către Curtea Constituțională a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală prin Decizia nr. 506 din 30 iunie 2015, se subliniază faptul că o excepție de neconstituționalitate poate fi admisă o singură dată, urmând ca de la data pronunțării deciziei de admitere toate celelalte excepții de neconstituționalitate cu același obiect să fie respinse ca devenite inadmisibile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Sentința penală nr. 47 din 6 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 8.300/303/2014*, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Pompiliu Bota într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire formulate de autorul excepției.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că desfășurarea procedurii de examinare a admisibilității în principiu a cererii de revizuire fără citarea părților contravine dreptului la proces echitabil, prevăzut la art. 6 din Convenție. Se face trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014. Se susține că, pentru acest motiv, prevederile art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor art. 20 din Constituție.

7. Judecătoria Sectorului 6 București — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că procedura criticată nu vizează soluționarea căii de atac a revizuirii, ci reprezintă o examinare a cererii de revizuire sub aspectul admisibilității acesteia, în privința îndeplinirii condițiilor de exercitare referitoare la încadrarea în termenul legal, la întemeierea ei pe cazurile prevăzute de lege și la depunerea sau invocarea mijloacelor de probă în dovedirea cazului de revizuire. Se arată că aspectele anterior enumerate aparțin sferei buneii administrări a justiției, nefiindu-le aplicabile rigorile prevederilor art. 6 din Convenție. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 579 din 7 iunie 2007, nr. 518 din 15 mai 2012 și nr. 138 din 7 martie 2013, precum și la Hotărârea Comisiei Europene a Drepturilor Omului din 8 octombrie 1976 pronunțată în Cauza X, Y, Z *împotriva Elveției* și la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 29 octombrie 1991, pronunțată în Cauza *Helmers împotriva Suediei*.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că, prin procedura reglementată prin textul criticat, instanța se pronunță asupra unei probleme care vizează buna administrare a justiției, la fel ca și în cazul judecării recuzării sau a cererilor de strămutare. Prin urmare, se observă că dispozițiile art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală nu se referă la soluționarea pe fond a cererii de revizuire, motiv pentru care procedura analizată nu intră sub incidența exigențelor art. 6 din Convenție, nefiind obligatoriu a fi caracterizată prin contradictorialitate și publicitate. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 325 din 29 martie 2012 și la Hotărârea Comisiei Europene a Drepturilor Omului din 8 octombrie 1976 pronunțată în Cauza X, Y, Z *împotriva Elveției* și la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 29 octombrie 1991, pronunțată în Cauza *Helmers împotriva Suediei*.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, sub aspectul soluției legislative potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „fără citarea părților”, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 8.300/303/2014* al Judecătoria Sectorului 6 București — Secția penală.

Decizia se comunică Judecătoria Sectorului 6 București — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2015.

PREȘEDINTE

DANIEL MARIUS MORAR

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților.*”

13. Se susține că textul criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 506 din 30 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „fără citarea părților” este neconstituțională, fiind contrară art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală. S-a reținut, în acest sens, la paragraful 32, că norma legală trebuie să permită citarea părților, fiind suficient să li se asigure părților posibilitatea participării în această etapă procesuală și că judecătorul poate decide asupra admisibilității în principiu a cererii de revizuire și fără participarea părților atât timp cât acestea au fost legal citate, de vreme ce, astfel cum a reținut Curtea în jurisprudența sa, dreptul la un proces în contradictoriu înseamnă, într-un proces penal, că atât procurorului, cât și părții trebuie să li se ofere posibilitatea de a avea cunoștință și de a putea aduce observații referitoare la toate probele prezentate sau la argumentele invocate de către partea adversă în vederea influențării deciziei instanței.

15. Potrivit prevederilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Întrucât actul de sesizare a Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate a fost pronunțat pe data de 6 februarie 2015, iar constatarea neconstituționalității textului criticat a intervenit, prin Decizia nr. 506 din 30 iunie 2015, după data actului de sesizare anterior referit, urmează ca excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, sub aspectul soluției legislative potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „fără citarea părților”, să fie respinsă ca devenită inadmisibilă (a se vedea, în același sens, Decizia nr. 531 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 12 februarie 2014).

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind modificarea anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.016/2010 pentru stabilirea Sistemului de informare și monitorizare a traficului navelor maritime care intră/ies în/din apele naționale navigabile ale României**

Având în vedere prevederile art. 2 din Legea nr. 157/2005 pentru ratificarea Tratatului dintre Regatul Belgiei, Republica Cehă, Regatul Danemarcei, Republica Federală Germania, Republica Estonia, Republica Elenă, Regatul Spaniei, Republica Franceză, Irlanda, Republica Italiană, Republica Cipru, Republica Letonia, Republica Lituania, Marele Ducat al Luxemburgului, Republica Ungară, Republica Malta, Regatul Țărilor de Jos, Republica Austria, Republica Polonă, Republica Portugheză, Republica Slovenia, Republica Slovacă, Republica Finlanda, Regatul Suediei, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (state membre ale Uniunii Europene) și Republica Bulgaria și România privind aderarea Republicii Bulgaria și a României la Uniunea Europeană, semnat de România la Luxemburg la 25 aprilie 2005, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.016/2010 pentru stabilirea Sistemului de informare și monitorizare a traficului navelor maritime care intră/ies în/din apele naționale navigabile ale României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 3 noiembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

Art. II. — Ministerul Transporturilor va comunica Comisiei Europene textul prezentei hotărâri, care demonstrează transpunerea Directivei 2014/100/UE, precum și textele

principalelor dispoziții de drept intern adoptate în domeniul reglementat de aceasta.

*

Prezenta hotărâre transpune Directiva 2014/100/UE a Comisiei din 28 octombrie 2014 de modificare a Directivei 2002/59/CE a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui sistem comunitar de monitorizare, și informare privind traficul navelor maritime, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 308 din 29 octombrie 2014.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR
SORIN MIHAI CÎMPEANU

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor, interimar,
Iulian-Ghiocel Matache

p. Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne, interimar,
Ilie Botoș,
secretar de stat

Ministrul mediului, apelor și pădurilor, interimar,
Grația Leocadia Gavrilesco
Ministrul afacerilor externe, interimar,
Bogdan Lucian Aurescu

București, 11 noiembrie 2015.
Nr. 943.

ANEXĂ

(Anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.016/2010)

Mesajele electronice și sistemul de schimb de informații maritime al Uniunii (SafeSeaNet)**1. Conceptul general și structura**

Sistemul de schimb de informații maritime al Uniunii, SafeSeaNet, permite recepționarea, stocarea, extragerea și schimbul de informații în scopul siguranței maritime, al securității maritime și portuare, al protejării mediului marin și al eficientizării traficului și transportului maritim.

SafeSeaNet este un sistem specializat, creat pentru a facilita schimbul de informații în format electronic dintre statele membre ale Uniunii Europene și pentru a furniza Comisiei Europene și statelor membre informațiile relevante în conformitate cu legislația Uniunii. Acesta se compune dintr-o rețea de sisteme naționale SafeSeaNet din fiecare stat membru al Uniunii Europene și un sistem central SafeSeaNet care acționează ca punct nodal.

Rețeaua SafeSeaNet conectează între ele sistemul românesc cu toate celelalte sisteme naționale SafeSeaNet din Uniunea Europeană și include sistemul central SafeSeaNet.

2. Managementul, funcționarea, dezvoltarea și întreținerea SafeSeaNet**2.1. Responsabilități****2.1.1. Sistemul național SafeSeaNet**

România trebuie să mențină un sistem SafeSeaNet național care să permită schimbul de informații maritime dintre utilizatorii autorizați care se află sub responsabilitatea Autorității Navale Române (ANR), ca autoritate competentă națională.

ANR este autoritatea responsabilă de managementul sistemului național, care include coordonarea la nivel național a utilizatorilor și a furnizorilor de date, precum și asigurarea că numerele Națiunilor Unite (UN) sunt alocate și că infrastructura națională de tehnologie a informațiilor și procedurile, astfel cum sunt descrise în Documentul privind controlul interfeței și al funcționalităților (DCIF) menționat la pct. 2.3, sunt create și întreținute.

Sistemul național SafeSeaNet trebuie să permită interconectarea utilizatorilor autorizați sub responsabilitatea ANR și poate fi făcut accesibil actorilor identificați din sectorul naval (armatori, agenți, comandanți, încărcători și alții) atunci când aceștia sunt autorizați în acest sens de ANR, în special pentru a facilita trimiterea și primirea electronică a rapoartelor în conformitate cu legislația Uniunii.

2.1.2. Sistemul central SafeSeaNet

Sistemul central SafeSeaNet se află sub managementul Comisiei Europene.

ANR, ca autoritate competentă națională, va coopera cu Comisia Europeană în activitatea de management și supraveghere a sistemului central.

ANR, ca autoritate competentă națională, va coopera cu Agenția Europeană pentru Siguranța Maritimă (EMSA) în activitatea de punere în aplicare la nivel tehnic a sistemului central.

Sistemul central SafeSeaNet, care acționează ca un punct nodal, interconectează toate sistemele naționale SafeSeaNet și stabilește infrastructura de tehnologie a informațiilor și procedurile, astfel cum sunt descrise în DCIF menționat la pct. 2.3.

2.2. Principii de management

În cadrul Uniunii Europene este înființat de către Comisia Europeană un grup de coordonare la nivel înalt, compus din reprezentanți ai statelor membre ale Uniunii Europene și ai Comisiei Europene, pentru:

— formularea de recomandări în vederea îmbunătățirii eficacității și securității sistemului SafeSeaNet;

— formularea unor îndrumări corespunzătoare pentru dezvoltarea SafeSeaNet;

— asistarea Comisiei Europene în examinarea performanței SafeSeaNet;

— furnizarea de îndrumări corespunzătoare pentru dezvoltarea platformei interoperabile pentru schimbul de date prin combinarea informațiilor de la SafeSeaNet cu informații de la alte sisteme de informații, menționate la pct. 3;

— aprobarea DCIF menționat la pct. 2.3 și modificările ulterioare ale acestuia;

— adoptarea de linii directoare pentru colectarea și distribuirea prin SafeSeaNet a informațiilor referitoare la autoritățile competente desemnate de statele membre ale Uniunii Europene să îndeplinească funcții relevante în temeiul Directivei 2014/100/UE a Comisiei din 28 octombrie 2014 de modificare a Directivei 2002/59/CE a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui sistem comunitar de monitorizare și informare privind traficul navelor maritime;

— menținerea contactului cu alte foruri de lucru relevante, în special cu Grupul pentru simplificarea administrativă și servicii electronice de informații în domeniul maritim al Comisiei Europene.

2.3. DCIF și documentația tehnică a SafeSeaNet

DCIF este un document aprobat de grupul de coordonare la nivel înalt înființat de Comisia Europeană, din a cărui componență fac parte și reprezentanți ai statelor membre ale Uniunii Europene.

DCIF descrie în detaliu cerințele privind performanțele sistemului și procedurile aplicabile elementelor naționale și centrale ale sistemului SafeSeaNet concepute pentru a asigura conformitatea cu legislația relevantă a Uniunii.

DCIF include norme privind:

— îndrumările privind drepturile de acces pentru managementul calității datelor;

— integrarea datelor menționate la pct. 3 și distribuirea acestora prin intermediul sistemului SafeSeaNet;

— procedurile operaționale pentru EMSA și pentru statele membre, care definesc mecanismele de control al calității datelor SafeSeaNet;

— specificațiile de securitate pentru transmisia și schimbul de date; și

— arhivarea informațiilor la nivel național și central.

DCIF indică modalitățile de stocare și disponibilitatea informațiilor privind mărfurile periculoase sau poluante în

legătură cu serviciile regulate pentru care s-a acordat o exceptare în conformitate cu art. 17 din hotărâre.

Documentația tehnică referitoare la SafeSeaNet, cum ar fi standardele pentru formatul în care se realizează schimbul de date, interoperabilitatea cu alte sisteme și aplicații, manualele de utilizare, specificațiile privind securitatea rețelei și bazele de date de referință utilizate în sprijinul obligațiilor de raportare, este elaborată și menținută de EMSA, în cooperare cu statele membre ale Uniunii Europene.

3. Schimbul și partajarea datelor

Sistemul utilizează standardele sectorului maritim și trebuie să poată interacționa cu sistemele publice și private utilizate pentru crearea, furnizarea sau primirea informațiilor în cadrul SafeSeaNet.

ANR se va asigura că informațiile de la furnizorii de date, inclusiv comandanți, armatori, agenți, operatori, expeditori și autorități relevante, este suficient să fie trimise numai o singură dată și sunt disponibile pentru utilizare în toate sistemele de raportări și notificări, precum și în Sistemul de informare și monitorizare a traficului navelor, ținând seama în mod corespunzător de obligațiile prevăzute în Legea nr. 162/2013 privind formalitățile de raportare aplicabile navelor la sosirea în și/sau la plecarea din porturile românești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 17 mai 2013, care transpune Directiva 2010/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2010 privind formalitățile de raportare aplicabile navelor la sosirea în și/sau la plecarea din porturile statelor membre și de abrogare a Directivei 2002/6/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 283 din 29 octombrie 2010, și în alte acte legislative relevante ale Uniunii.

În acest scop, ANR creează și întreține interfețele necesare pentru transmiterea automată a datelor prin mijloace electronice către SafeSeaNet.

Sistemul SafeSeaNet central este utilizat pentru distribuirea de date și de mesaje electronice schimbate sau partajate în conformitate cu Directiva 2014/100/UE și cu legislația relevantă a Uniunii, *inter alia*:

— Directiva 2000/59/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2000 privind instalațiile portuare de preluare a deșeurilor provenite din exploatarea navelor și a reziduurilor de încărcătură, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 332 din 28 decembrie 2000, în ceea ce privește art. 12 alin. (3);

— Directiva 2005/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind poluarea cauzată de nave și introducerea unor sancțiuni, inclusiv sancțiuni penale, pentru infracțiunile de poluare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 255 din 30 septembrie 2005, în ceea ce privește art. 10;

— Directiva 2009/16/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind controlul statului portului, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 131 din 28 mai 2009, în ceea ce privește art. 24;

— Directiva 2010/65/UE, în măsura în care se aplică art. 6.

Funcționarea sistemului SafeSeaNet trebuie să sprijine facilitarea și crearea spațiului european de transport maritim fără bariere.

În cazul în care norme adoptate la nivel internațional permit direcționarea informațiilor LRIT privind nave care arborează pavilionul unor state terțe, rețelele SafeSeaNet se vor utiliza pentru a distribui în statele membre ale Uniunii Europene, la un nivel de securitate adecvat, informațiile LRIT primite în conformitate cu art. 8 din hotărâre.

4. Securitate și drepturi de acces

Sistemul național SafeSeaNet se va conforma cerințelor din prezenta hotărâre în ceea ce privește confidențialitatea informațiilor, precum și principiilor și specificațiilor de securitate descrise în DCIF, în special în privința drepturilor de acces.

ANR va identifica toți utilizatorii pentru care se atribuie un rol și un set de drepturi de acces în conformitate cu DCIF.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂȚĂII

ORDIN

privind înființarea unităților de accidente vasculare cerebrale acute

Având în vedere:

— Adresa înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. N.B.11.237/2015 cu propunerea comună a Societății de Neurologie din România și a Comisiei de specialitate de neurologie și neurologie pediatrică a Ministerului Sănătății, în acord cu recomandările Organizației Mondiale a Sănătății și ale Organizației Europene de Boli Cerebrovasculare;

— prevederile art. 5 și 6 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată;

— Referatul Direcției management și structuri unități sanitare nr. N.B. 11.237 din 5 noiembrie 2015, în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se înființează unitățile de accidente vasculare cerebrale acute, denumite în continuare *compartimente UAVCA*, ca entități fără personalitate juridică, în structura unităților sanitare cu paturi care asigură asistența neurologică de urgență.

(2) Compartimentele UAVCA se organizează unitar în cadrul unei secții de neurologie, cu un număr de 4—20 de paturi și funcționează în spații special destinate și amenajate.

(3) În situația în care la nivelul unei unități sanitare există mai multe secții de neurologie, compartimentul UAVCA se organizează la nivelul unei singure secții și asigură asistența medicală de specialitate pentru pacienții internați în toate secțiile de neurologie.

Art. 2. — (1) La nivelul compartimentelor UAVCA se asigură asistența medicală de urgență, specifică accidentelor vasculare cerebrale acute.

(2) Compartimentele UAVCA sunt coordonate de către un medic primar în specialitatea neurologie.

Art. 3. — (1) Dotarea acestor compartimente este prevăzută în anexa nr. 1.

(2) În funcție de volumul de activitate, UAVCA poate avea în structură punct de laborator de analize medicale de urgență propriu și va avea acces permanent și prioritar la laboratoarele de urgență (analize medicale, de radiologie și imagistică medicală, dotate obligatoriu cel puțin cu CT) ale unității sanitare cu personalitate juridică în structura căreia funcționează.

Art. 4. — (1) Încadrarea cu personal a compartimentului UAVCA este prevăzută în anexa nr. 2.

(2) Personalul care va deservi compartimentul UAVCA este format din personalul medico-sanitar specific secțiilor de neurologie, cu experiență în domeniul bolilor cerebrovasculare.

Art. 5. — (1) Activitatea în compartimentele UAVCA este continuă, 24 de ore din 24, fiind asigurată prin linie de gardă proprie în specialitatea neurologie sau prin linia/liniile de gardă aprobată/aprobate în specialitatea neurologie, existente la nivelul unității.

(2) Asigurarea consulturilor interdisciplinare se face cu medici din cadrul unității cu personalitate juridică, în timpul programului de muncă, sau cu medicii de gardă și prin chemări de la domiciliu, în afara programului de lucru.

Art. 6. — Unitățile sanitare în care se organizează compartimentele UAVCA vor asigura obligatoriu materiale sanitare și medicația specifică acestei patologii.

Art. 7. — (1) Unitățile sanitare în care se vor înființa UAVCA sunt spitalele monobloc care funcționează în regim de urgență — 24 de ore din 24, care au în structură secție/secții de neurologie, ce asigură urgențele neurologice.

(2) Unitățile sanitare prevăzute la alin. (1) trebuie să aibă întreaga dotare tehnică necesară prevăzută în anexa nr. 1, structură de primire urgențe (UPU, CPU, cameră de gardă), secție ATI cu linie de gardă, laborator de radiologie și imagistică medicală dotat cu aparat de CT funcțional 24 de ore din 24, cu linie de gardă permanentă, asigurată de medici în specialitatea radiologie-imagistică medicală, laborator de analize medicale care poate asigura efectuarea analizelor de urgență sau minimum un analizor automat de urgență, pentru efectuarea rapidă a unui număr de analize de urgență și în care se poate asigura circuitul optim al bolnavilor și al investigațiilor acestora în regim de urgență.

(3) Se pot înființa UAVCA și la nivelul unui spital pavilionar, cu condiția ca acesta să se organizeze în același pavilion cu secția de neurologie, iar pavilionul respectiv să comunice cu celelalte pavilioane în care funcționează structura de primire urgențe, CT și laborator care poate efectua analize medicale de urgență, acestea fiind accesibile 24 de ore din 24 și 7 zile din 7.

Art. 8. — (1) Pentru înființarea de noi compartimente UAVCA, conducerea unității sanitare transmite Ministerului Sănătății solicitarea de înființare, iar Ministerul Sănătății transmite o adresă cu această propunere comisiei de specialitate, universității de medicină și farmacie și direcției de sănătate publică, solicitându-se să se desemneze câte un reprezentat, pentru stabilirea unei comisii care să verifice îndeplinirea condițiilor stabilite în prezentul ordin.

(2) Componența comisiei de evaluare se stabilește prin ordin al ministrului sănătății fiind formată din cei trei membrii desemnați, după cum urmează:

a) un reprezentat al universității de medicină și farmacie din teritoriul în care se află unitatea respectivă sau din teritoriul deservit din punct de vedere metodologic;

b) un reprezentant al Comisiei de neurologie și neurologie pediatrică a Ministerului Sănătății;

c) un reprezentant al direcției de sănătate publică din teritoriul în care se află unitatea sanitară respectivă.

(3) În condițiile îndeplinirii tuturor criteriilor stabilite prin prezentul ordin, comisia întocmește un referat prin care își dă acordul pentru înființarea acestui compartiment, care va sta la baza referatului de aprobare/modificare a structurii unității sanitare.

(4) În situația în care unitatea sanitară nu îndeplinește condițiile prevăzute în prezentul ordin, comisia întocmește un referat prin care propune respingerea solicitării. Direcția de specialitate din Ministerul Sănătății va comunica unității

respective modificarea de structură propusă sau motivele pentru care propunerea a fost respinsă, respectiv referatul întocmit de către membrii comisiei prevăzute la alin. (2).

(5) Compartimentele UAVCA vor fi evaluate periodic, la un interval de 4 ani de către comisia menționată la alin. (2), care transmite Ministerului Sănătății situațiile în care nu mai sunt îndeplinite condițiile prevăzute în prezentul ordin, cu propunerea, după caz, de desființare a acestor compartimente, dacă deficiențele nu pot fi soluționate la nivelul unității sanitare respective.

Art. 9. — Pentru formarea corespunzătoare a personalului medico-sanitar superior necesar înființării acestor structuri, Comisia de neurologie și neurologie pediatrică a Ministerului Sănătății va colabora cu universitățile de medicină și farmacie din București, Timișoara, Iași, Cluj, Târgu Mureș și Craiova, care vor asigura pregătirea personalului medico-sanitar care va lucra în aceste structuri.

Art. 10. — Direcțiile implicate din cadrul Ministerului Sănătății, direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, direcțiile medicale ale ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie, precum și conducerea unităților sanitare implicate vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 11. — În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin, conducerea unităților sanitare care au în structură „Unități de urgențe neurovasculare” va înainta spre aprobare/avizare propunerea de modificare a denumirii acestor unități în „Unitate de accidente vasculare cerebrale acute”, conform prezentului ordin.

Art. 12. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, orice alte dispoziții contrare se abrogă.

Art. 13. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 14. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Francisk Iulian Chiriac,
secretar de stat

București, 6 noiembrie 2015.
Nr. 1.408.

ANEXA Nr. 1

Dotarea unității de accidente vasculare cerebrale acute

1. Aparate individuale pentru 4—10 paturi specifice secțiilor de terapie intensivă, pentru monitorizare cardiovasculară, respiratorie, a gazelor sanguine, a temperaturii corporale și, opțional, a presiunii intracraniene

2. Sursă permanentă de oxigen la fiecare pat

3. Dispozitive de aspirație mecanică a secrețiilor orale și din căile respiratorii superioare

4. 2—4 ventilatoare mecanice portabile, dacă la nevoie se impune transportul în secțiile de terapie intensivă, în cazul agravării tulburărilor respiratorii ale bolnavilor

5. Defibrilator propriu

6. Cel puțin 2 truse de intubație orotraheală cu anexele necesare

7. 1 aparat EKG portabil

8. Seringi automate pentru fiecare pat

9. Un pulsoximetru la 2 paturi (dacă nu este inclus în monitorul individual)

10. Un aparat de ultrasonografie Doppler portabil propriu, cu sonde pentru examenul extracranian al arterelor cervico-cerebrale și pentru examen Doppler transcranian (recomandabil și cu posibilitate de monitorizare TCD)

11. Computer tomograf propriu sau acces permanent și de urgență la computerul tomograf al unității sanitare în cauză

12. Analizor automat pentru efectuarea rapidă a unui număr minim de analize de urgență și/sau acces permanent și de urgență la laboratorul de analize medicale și la cel de radiologie și imagistică al unității (inclusiv IRM, angiograf)

ANEXA Nr. 2

Încadrarea cu personal a unității de accidente vasculare cerebrale acute

1. 1 medic în specialitatea neurologie la 4 paturi

2. 1—2 specialiști cu studii superioare în fiziokinetoterapie

3. 1 logoped și/sau psiholog

4. 1 asistentă medicală la 1—4 paturi, pe tură

5. 1 infirmieră la 1—4 paturi, pe tură

6. 1 brancardier pe unitate, pe tură

7. 1 îngrijitoare la 200 metri pătrați, pe tură

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**privind modificarea și completarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.870/2004 pentru aprobarea Instrucțiunilor de completare a numărului de evidență a plății**

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și având în vedere prevederile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2015 privind acordarea unor facilități fiscale,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — (1) Începând cu data de 1 ianuarie 2016 și până la data de 31 decembrie 2016 se suspendă prevederile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.870/2004 pentru aprobarea Instrucțiunilor de completare a numărului de evidență a plății, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.256 din 27 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

(2) De la data intrării în vigoare a prezentului ordin, prin excepție de la prevederile alin. (1), pentru contribuabilii care aleg să plătească o obligație fiscală stabilită de organele de inspecție fiscală, precum și amenzi de orice fel stabilite potrivit legii, pentru contribuabilii care plătesc timbru de mediu pentru autovehicule, pentru contribuabilii care aleg să plătească o obligație fiscală cuprinsă într-o decizie de amânare la plată a obligațiilor fiscale, emisă în temeiul prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2013 privind reglementarea unor măsuri fiscale, aprobată prin Legea nr. 267/2013, pentru contribuabilii care aleg să plătească o obligație fiscală accesorie cuprinsă într-o decizie referitoare la obligațiile de plată accesorii comunicată potrivit legii, dispozițiile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.870/2004, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.

Art. II. — Instrucțiunile de completare a numărului de evidență a plății, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.870/2004, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.256 din 27 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Subpunctul 1.2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1.2. Cod obligație bugetară — se completează în conformitate cu nomenclatorul obligațiilor de plată prevăzut la pct. 6.

În cazul deciziilor de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, al documentelor prin care au fost constatate amenzi de orice fel, potrivit legii (proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției, ordonanța procurorului, hotărâre judecătorească, precum și alte documente), al deciziilor privind stabilirea sumei reprezentând timbrul de mediu pentru autovehicule, al deciziilor de amânare la plată a obligațiilor fiscale, emise în temeiul prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2013, aprobată prin Legea nr. 267/2013, al deciziilor referitoare la obligațiile de plată accesorii, codul obligației bugetare se completează cu ajutorul programului de asistență selectând tipul de obligație fiscală pe care o alege contribuabilul sau poate fi solicitat de la organul fiscal.”

2. Subpunctul 1.4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1.4. Perioada de raportare — se completează cu luna și anul pentru care se face declarația: Ilaa. În cazul deciziilor de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite

de inspecția fiscală, al documentelor prin care au fost constatate amenzi de orice fel, potrivit legii (proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției, ordonanța procurorului, hotărâre judecătorească, precum și alte documente), al deciziilor privind stabilirea sumei reprezentând timbrul de mediu pentru autovehicule, al deciziilor de amânare la plată a obligațiilor fiscale, emise în temeiul prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2013, aprobată prin Legea nr. 267/2013, al deciziilor referitoare la obligațiile de plată accesorii, se înscrie 0000.”

3. Subpunctul 1.6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1.6. Scadența obligației bugetare — se completează cu ziua, luna și anul, în formatul zzllaa. În cazul deciziilor de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, al documentelor prin care au fost constatate amenzi de orice fel, potrivit legii (proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției, ordonanța procurorului, hotărâre judecătorească, precum și alte documente), al deciziilor privind stabilirea sumei reprezentând timbrul de mediu pentru autovehicule, al deciziilor de amânare la plată a obligațiilor fiscale, emise în temeiul prevederilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2013, aprobată prin Legea nr. 267/2013, al deciziilor referitoare la obligațiile de plată accesorii, se completează ziua, luna și anul emiterii acestora.”

4. În anexa B, după subpunctul 4.4 se introduce un nou subpunct, subpunctul 4.5, cu următorul cuprins:

„4.5. Modul de completare a numărului de evidență a plății pentru achitarea unei obligații fiscale accesorii, reprezentând dobândă sau majorare de întârziere, după caz, aferentă impozitului pe profit datorat de o persoană juridică română, înscrisă în Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. 123 din 30 iunie 2014, este următorul:

Prin accesarea programului de asistență se afișează o fereastră în care contribuabilul selectează «decizie referitoare la obligațiile de plată accesorii» și completează data acestui document, respectiv 300614.

Se alege tipul obligației fiscale care se dorește a fi achitată, respectiv impozit pe profit datorat de o persoană juridică română și apoi categoria de obligație fiscală, respectiv dobândă/majorare de întârziere. După introducerea acestor date, programul de asistență formează numărul de evidență a plății, alcătuit din:

a) La rubrica «cod document fiscal» se înscrie 24 — codul corespunzător documentului fiscal reprezentând decizie referitoare la obligațiile de plată accesorii.

b) La rubrica «cod obligație bugetară» se înscrie codul corespunzător obligației fiscale reprezentând impozit pe profit datorat de persoane juridice române, selectată de contribuabil.

c) La rubrica «categorie fiscală» se înscrie 03 — codul corespunzător categoriei fiscale reprezentând dobândă/majorare de întârziere.

d) La rubrica «perioada de raportare» se înscrie 0000.

e) La rubrica «scadența obligației bugetare» se înscrie 300614 — corespunzător datei de 30 iunie 2014, care reprezintă data emiterii deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii.

f) La rubrica «tip document» se înscrie 0 — întrucât documentul de plată nu constituie și declarație fiscală.

g) La rubrica «secvența» se înscrie 000 — valoarea corespunzătoare pentru numărul de evidență a plății generat cu ajutorul programului de asistență.

h) Rubrica «cifrele de control» se generează de către aplicația informatică potrivit algoritmului propriu.

Numărul de evidență a plății astfel format se înscrie de către contribuabil în ordinul de plată la rubrica «Număr de evidență a plății» sau se comunică de către contribuabil unității Trezoreriei

Statului în vederea înscrierii în chitanța pentru încasarea de impozite, taxe și contribuții la rubrica «Număr de evidență a plății», în cazul plăților în numerar efectuate la ghișeele unităților Trezoreriei Statului.

Pentru documentele de plată, altele decât ordine de plată sau chitanță pentru încasarea de impozite, taxe și contribuții, numărul de evidență a plății se înscrie de contribuabil la rubrica «Explicații».

Art. III. — Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală de tehnologia informației, precum și Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice și unitățile fiscale subordonate acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 16 noiembrie 2015.

Nr. 3.832.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 835610